PROPAGANDNI NEDELJNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.48 ★ 7. MART 2013. GOD ★ BESPLATNO ★

Smrt Uga Čaveza

Uređivački kolektiv anarhističkog lista ,,El Libertario" iz Venecuele oglasio se saopštenjem u kome ističe da nad smrću Čaveza ne treba ni žaliti ni slaviti, jer je situacija takva da društvena borba mora da se oslobodi kulta vođe, političkih posrednika i centralizma, i da postane autonomna.

„Kad bolest uzme maha, kad medicinskom negom počnu da se bave slabovide, politički motivisane odluke, i kad bolesnik postane uljuljkan svojom lažnom snagom, sve biva okončano samo jednim ishodom. Moćni vođa je umro i time promenio mnogo toga na političkoj mapi Venecuele. Ono zbog čega je nekadašnji režim bio jak preko noći je počelo da se pokazuje kao slabost. Sve je počivalo na Čavezu, a sada, bez njega, ostalo je samo fabrikovanje bezuslovnog sećanja na njega i na ono što je ostavio u nasleđe. Vlada, čije staklene noge sad mogu da se vide jasnije nego pre, preko ovog grotesknog kulta ličnosti pokušava da se prikaže kao „popularna" i „socijalistička", što ne predstavlja ništa drugo nego jalovo prizivanje duhova..."

(nastavak na 4. strani)

Direktori u Srbiji zarađuju i do 500.000 dinara

Zarade čelnih ljudi državnih firmi i dalje uglavnom probijaju zacrtani limit od oko 160.000 dinara najviše mesečne plate, koristeći vešto ostavljene rupe u zakonu. Tako, na primer, direktor Telekoma Predrag Ćulibrk, prema podacima Agencije za borbu protiv korupcije, mesečno inkasira 470.000 dinara, prvi čovek EPS Aleksandar Obradović 220.000, koliko primaju i direktori Zoran Drobnjak (Putevi Srbije) i Milan Krkobabić (PTT).

Split: Novi gazda brodogradilišta napada sindikate

Novi vlasnik „Brodosplita" Tomislav Debeljak, koji će do kraja nedelje preuzeti kontrolu nad firmom i postati direktor brodogradilišta, obratio se radnicima putem Fejsbuka i otvoreno objavio „pravni i taktički" rat sindikatima, a priznao je da je čak unajmio detektivsku agenciju koja je poslednjih meseci pratila istaknute sindikaliste.

Debeljak obećava božićne i uskršnje poklone radnicima koji nisu članovi sindikata, a onima koji to jesu i izdvajaju jedan odsto svojih primanja namerava da uzme još jedan odsto i da „u dobrotvorne svrhe". Ovaj kriminalac navodi kako namerava da u prostorijama gde sada deluju splitski sindikalisti otvori „mjesto za edukaciju, odmor, rekreaciju, zabavu i kulturno-umjetnička društva", a ako na to ne pristanu – preti da će raskinuti kolektivne ugovore. Novi gazda radnicima je uputio i vrlo konkretan savet - ako žele da zadrže posao u jednoj od firmi-ćerki koje će se osnovati, bilo bi dobro da istupe iz sindikata.

ŠTRAJK RADNIKA SPLITSKOG BRODOGRADILIŠTA

"KRIZA SE UPRAVO SASTOJI OD TOGA ŠTO STARO UMIRE, A NOVO NE MOŽE DA SE RODI." (Antonio Gramši)

Masnice s potpisom lokalne vlasti

Na demonstracijama u Rijeci, u Hrvatskoj, pre nekoliko dana policija je brutalno napala i hapsila učesnike protesta, među kojima je bilo i pripadnika hrvatske Mreže anarhosindikalista (MASA). Povodom ovog događaja drug iz MASA-e poslao je izveštaj za čitaoce Direktne akcije.

Gospodarsko-politička elita u Hrvatskoj odlučila je ubrzati rezanje socijalnih prava po nalogu MMF-a pa su se uz radnička prava našla na udaru i javna dobra. Nešto što bi trebalo pripadati svima rođenjem, poput jezera, rijeka, mora, šuma i njezinih plodova, pokušava se pretvoriti u privatno vlasništvo i privilegiju bogatih i moćnih. Taj pokušaj je bio negativni impuls koji je na ulice izvukao pokret Occupy i Anonymous Hrvatska. Pokret koji si za cilj postavlja razvijanje samosvijesti i kulture otpora u zajednicama, ulicama i na radnim mjestima. Također, snažni naglasak stavlja na ravnopravnost, slobodu i socijalnu pravdu.

Istovremeno, približavanje službenog ulaska Hrvatske u Europsku uniju (01.7.2013.) popraćeno je ubrzanim povećanjem nezaposlenosti, osobito mladih, deložacijama obitelji iz stanova po nalogu banaka, ali i socijalnim prosvjedima. Prosvjedima koji su započeli kao odgovor na pokušaj privatizacije javnih dobara, ali su se ubrzo pretvorili u prosvjede protiv gospodarsko-političke elite i svih njezinih planova da nam zagorča život i vrati nas jedno stoljeće u nazad.

U tom svijetlu održan je prosvjed u Rijeci 01.3.2013., koji je završio napadom policije na prosvjednike na nekoliko lokacija u gradu. Pričekali su da se masa raziđe i onda su u mraku riječkih uličica poput hijena, prvo kao policajci u civilu obučeni u „huligane“, a zatim i kao „službene osobe“ – napali prosvjednike i nasilno ih priveli u lisicama. Privedeno je 11 osoba koje su zadržane oko 6 sati u 1. policijskoj postaji gdje su prolazili kroz detaljna ispitivanja i psihička maltretiranja. Ono što je posebno mučno je bio njihov odnos prema privedenim djevojkama, koje danas imaju masnice od privođenja i psihičke traume od seksualnih vrijeđanja na ispitivanju. Rečenica koja će ostati posebno zapamćena je izašla iz usta krim. inspektora privedenoj djevojci – zanimalo ga je „kako bi izgledalo spolovilo u njezinim ustima“.

U Rijeci se bliže lokalni izbori, gdje se vlast nije mijenjala već 20-ak godina - što je čini naizgled sigurnim uporištem vladajuće stranke SDP-a. Stoga, potpuno je ispravno za pretpostaviti kako je direktiva o pokušaju prekidanja prosvjeda pod svaku cijenu i zaplašivanja prosvjednika došla od struktura lokalne vlasti. Ono što lokalna vlast i policija nisu očekivali je gnjev koji se polagano, ali sigurno nakuplja u narodu, što zbog sve gorih uvjeta života, što zbog ovog divljačkog postupanja s prosvjednicima na ulici i u policijskoj postaji. Policija je vidjela koliko se namučila samo s jednom djevojkom koja se usudila usprotiviti politici vladajuće klase Rijeke i Hrvatske, neka si promisle što će se dogoditi kada se na to odluče šire narodne mase. Njihovo zastrašivanje neće proći!

Preporučujemo film

Crónica de una fuga (2006)

Početak brutalne vojne diktature u Argentini: hapšenja, mučenja, ubistva... U ovom filmu je ispričana jedna od ovih priča, čiji su akteri na sreću uspeli da pobegnu iz zatočeništva i tako uspeli da nam je ispričaju. Zasnovano na istinitim događajima.

Der Rat der Götter (1950)

Rukovodstvo nemačke korporacije IG Farben učestvovalo je u dovođenju Hitlera na vlast, u pripremama za rat, profitirali su u ratu i od Nemačke i od Zapadnih saveznika, u Ninbergu su prošli nekažnjeno i nakon svega nastavili da se bave istim poslom – zgrtanjem profita na razaranju i ljudskoj nesreći.

This is not a test (1962)

Nasred nekog magistralnog puta u planinama između dve vojne baze u SAD pandur dobija naređenje da zaustavi saobraćaj zbog opasnosti od vazdušnog (nuklearnog) napada i da očisti put zbog evakuacije gradova. Pandur je naravno totalni autoritarni kreten koji zaustavi desetak ljudi, oduzme im ključeve od kola i natera ih da od jednog kamiona naprave sklonište u slučaju da dođe do napada (?) Pošto ni pandur ni građani ne znaju mnogo o atomskoj bombi. sve vreme proizvoljno špekulišu o tome kolika je opasnost, koliki je domet eksplozije itd. Ovo bi bila zabavna komedija situacije, da nije urađena kao ozbiljan film u kome tenzija konstantno raste, pa smešak brzo zamenjuje neverica ili hladni užas.

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Knjižare BARABA, PLATO i BEOPOLIS; Kafići BRAT FIDEL i BRAT ČE. **KRAGUJEVAC:** Kafane MAGMA i MARKO. **SREMSKA MITROVICA:** Knjižara BUKBAR. **UŽICE:** Kafić KUĆA ČAJA. **NIŠ:** Udruženje ŽENSKI PROSTOR. **ZAJEČAR:** Omladinski centar ZAJEČAR. **NOVI SAD:** Knjižare NUBLU i MALA VELIKA KNJIGA.

Osmi mart – tekovina borbe radnica

Ženski pokret kod nas uglavnom razvija građanske forme delovanja, koje nas vraćaju u predrevolucionarnu fazu razvoja pokreta. Zaboravlja se činjenica da prava koje radnice imaju nisu poklonjena od strane eksploatatora, niti su ih omogućile državne direktive, već su izvojevana borbom.

Živimo u doba poražavajuće restauracije kapitalizma, koju prati demonizacija tekovina izborenih borbom radnica, kao i svih drugih dostignuća narodnooslobodilačke borbe. Usled objektivnih okolnosti u kojima se nalazi radnička klasa – deindustrijalizacija, gubitak poslova, opšta socijalna depresija i apatija kao odgovor na pustoš koju donosi ponovna uspostava starog kapitalističkog poretka – danas ostaje samo sećanje na obeležavanje tekovina revolucionarne borbe radnica.

Ženski pokret kod nas uglavnom razvija građanske forme delovanja, koje nas vraćaju u predrevolucionarnu fazu razvoja pokreta. Vrši se pritisak na vlast u pogledu zahteva koji su s njihove strane već uveliko i zvanično prihvaćeni. Izražava se poverenje u drugačiji društveni tretman prema ženama posredstvom zakonske regulative, neguje se nada u doslednije pridržavanje pravnog okvira i drugih instanci instaliranih odozgo. Zaboravlja se činjenica da prava koje radnice imaju nisu poklonjena od strane eksploatatora i čuvara kapitalističkih interesa, niti su ih omogućile državne direktive, već su izvojevana njihovom borbom.

Najupečatljiviji primer te borbe oličen je u štrajkačkoj pobuni žena protiv ukidanja jugoslovenskog Antifašističkog fronta žena (AFŽ 1943 – 1953). AFŽ je bila masovna ženska organizacija posredstvom koje su žene na jugoslovenskim prostorima nastojale da se uključuju u politički i društveni život; radile su na planu očuvanja ženskog dostojanstva suprotstavljanjem diskriminaciji, posvećivale su se edukaciji, političkom obrazovanju, zdravstvenim, socijalnim i kulturnim pitanjima, brizi vezanoj za zapošljavanje, školovanju omladinki i zaštiti radnica. Ipak, iako je politička moć žena ukidanjem AFŽ-a znatno opala, u socijalističkom društvu ženski rad bio je jednako plaćen kao i muški, dok se danas uspostavlja kontinuitet sa poretkom u Kraljevini Jugoslaviji, kada je ženska radna snaga bila znatno slabije vrednovana i plaćena. Sa rastom uslužnog sektora, eksploatacija ženske radne snage je sve intenzivnija i pokazuje se u neplaćenom ženskom, kućnom reproduktivnom radu, delatnostima negovanja starijih osoba, u industriji zabave i pratećim uslužnim delatnostima.

Iako je politička moć žena ukidanjem AFŽ-a znatno opala, u socijalističkom društvu ženski rad bio je jednako plaćen kao i muški, dok se danas uspostavlja kontinuitet sa poretkom u Kraljevini Jugoslaviji, kada je ženska radna snaga bila znatno slabije vrednovana i plaćena.

Kao i svakog 8. marta, u medijima bliskim nevladinom sektoru čitaćemo uvodne tekstove o inicijalnim istorijskim okolnostima koje su dovele do ideje zvaničnog obeležavanja praznika. Čitaćemo o osmomartovskoj demonstraciji njujorških radnica u tekstilnoj industriji povodom niskih plata i loših uslova rada (1857), možda i o načinu na koji ih je policija rasterala i kako su one nakon toga osnovale radnički sindikat; čitaćemo o maršu petnaest hiljada radnica Njujorka koje su zahtevale bolje plate i kraće radno vreme (1905). A zatim ćemo do sledećeg 8. marta iz tih istih liberalnih, a feminizmu okrenutih krugova dobijati pozive na „ples protiv nasilja prema ženama", trućanja o rešavanju sporova bez borbe i konfrontacije, i snimke tribina koje tematizuju aktivnosti nevladinih udruženja nekritički sumirajući sopstveni radni angažman.

Takvo stanje je moguće prevazići jedino kroz borbeno organizovanje radnica, u svojim domovima, na svojim radnim mestima i svuda gde se susreću sa nipodaštavanjem i diskriminacijom, koje će za cilj imati konačnu emancipaciju rada od kapitala.

Tamara Đorđević

Da li ste znali

...da su od 1945. SAD pokušale da obore više od 50 stranih vlada?

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta:

Bez kuknjave i slavlja nad mrtvim Čavezom

Vlada Venecuele ovim grotesknim kultom ličnosti pokušava da se prikaže kao ,,popularna" i ,,socijalistička", što ne predstavlja ništa drugo nego jalovo prizivanje duhova.

*nastavak teksta s 1. strane

„...Sam pokojnik je kriv za ovakav ishod, a njegova bolest obavijana je onim istim velom tajnosti pod kojim je uspostavljena i prekomerna centralizacija moći oko njega, u kojoj je nedostatak ideološke doslednosti njegove sledbenike doveo do toga da se zadovoljavaju skupljanjem mrva sa trpeze. Vrh njegove crvene birokratije kao i najviši vojni krugovi imaju sve uslove da iz ove situacije izvuku korist pokušavajući da se kroz pregovore spasu odgovornosti za malverzacije i korupciju.

Desničarsku i socijaldemokratsku opoziciju nova situacija zatiče nemoćne da prevaziđu poraz na predsedničkim izborima 7. oktobra i na regionalnim izborima 16. decembra. Oni nemaju da ponude ništa osim pompeznog „ura" populizma, kojim samo mogu da uvere glasače da će očuvati duh podaništva na kome počiva moć vlade i koji je itekako koristio i Čavezu. Ovakvo postupanje pretpostavlja ubeđenje da bi se i oni, zahvaljujući neočekivanom spletu okolnosti, dokopali vlasti od koje ih su do sada odvajali njihova pohlepa, greške, lenjost i nesposobnost, vlasti koju će koristiti sa sličnom glupošću i gramzivošću kao i čavistička bolivarijanska buržoazija.

Pozornica na kojoj se odigrava predstava ovog bednog oportunizma – koji pokazuju i velika koalicija „Čavista" i ujedinjena demokratska opozicija – jeste Venecuela, zemlja koja se suočava sa velikim problemima: inflacijom koja izmiče kontroli, porastom nezaposlenosti, nesigurnošću radnih mesta, devalvacijom, neizvesnošću života svakog pojedinca, velikim problemima u isporučivanju struje i vode, raspadom koji vlada u sistemima obrazovanja i zdravstva, problemima u vezi sa stanovanjem, zastarelim ili neadekvatnim javnim delatnostima, demagogijom koja se bavi samo najdrastičnijim situacijama iz života mnoštva očajnih ljudi... i sa čitavim nizom drugih problema koji su podjednako katastrofalni.

Ali ova pitanja nisu od preterane važnosti za dve suprotstavljene bande, koje se bore samo za osvajanje predsedničkog dvora i plena od nafte. Naš kolektivni odgovor mora biti takav da se ne popusti pred njihovom ucenom: da podržimo glasačku kutiju u zamenu za „rešenja" koja oni ili nikada ne ostvare ili koja su mizerno neodgovarajuća. Sad je došlo vreme da se ova trula moć nadvlada – odozdo, stvarnom demokratijom utemeljenom na jednakosti, društvenoj pravdi i slobodi. Gnev narastao na patnji mora da nađe načina da se izlije i da se pretoči u autonomnu društvenu borbu, kojom ćemo sami upravljati i koja će biti masovna. Moramo glasno i složno da poručimo političarima da nam nisu potrebni, ni kao posrednici niti kao milostivi davaoci svega onoga što možemo i sami da stvorimo. Uopšte nam ne trebaju ni njihove 'čiste ruke' ni njihove 'crvene beretke'".

Uređivački kolektiv anarhističkog lista „El Libertario" iz Venecuele

PARTIZANKE 1. BATALJONA ČETVRTE PROLETERSKE BRIGADE, NA SUTJESCI, 1942. GODINE

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Ako želite da nas podržite na ovaj način, novac možete uplatiti na račun Centra za liberterske studije: 200-2269920101033-28

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID 107264780

Uredništvo: Milan Lukić, Slobodan Stamenčić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa i Aleksandar Belčević **(odgovorni urednik)**

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6, 11077 Beograd, Srbija
tel. 063/1165551
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000